

Melita Dominique, Šepet Srca

Zdravilo je v naših Srcih

Trideset let odkriva skrivnosti o neprecenljivosti Srca, ki so jih poznale že starodavne civilizacije, a to vedenje nikoli ni bilo dano vsem, saj je tam skrita naša resnična moč. » Srca se ne da nadzorovati in manipulirati,« poudarja terapevtka, ki je zasnovala edinstveno tehniko aktivacije Srca in izjemno natančen model notranje poti, ki jo mora posameznik prehoditi, da opravi najkrajšo, a hkrati najdaljšo pot v življenju – iz glave v Srce. Ta model je novost v svetovnem merilu. » Samo s široko odprtim in sočutnim Srcem znamo postaviti jasne meje. Vemo, kaj je prav. Tu se skriva zlati ključ za drugačen svet.«

Odprla so se vrata v starodavni Tibet, ki pozna večne zakonitosti Življenja,

Preden ste stopili na duhovno pot, ste delali na ministrstvu za pravosodje. Kaj vas je poklicalo k spremembi?

Temeljna vprašanja – kaj je smisel življenja in čemu sem tukaj – so me zanimala od najzgodnejših let. Spoznati moramo tako materialni kot mentalni in čustveni svet, če želimo biti celostni. To je Srce. Skozi svoje delovanje – tako novinarsko kot poučevanje, posebno pa pri delu z zaporniki, sem spoznala, da je čustveni del tisti, ki v naši družbi najbolj manjka. Spoštovanje in vera v človeka. Edino to v človeku sproža resnične preobrazbe. Če nekaj sistemsko manjka v družbi, se morajo najti posamezniki, ki se raziskovalno lotijo področja in razvijejo nove programe, ki bodo pomagali odpraviti ta primanjkljaj. To je bila moja pot. Na duhovni poti sem tako vse življenje. Vsi smo. Samo zavedamo se tega ne.

Za tem ste se odpravili v Tibet. Katere modrosti ste odkrivali tam?

V Tibetu sem ostala pol leta, kar je bilo že takrat nenavadno dolgo. Sedaj žal to ni več mogoče. Odprla so se vrata v starodavni Tibet, ki pozna večne zakonitosti Življenja. Predana so mi bila mnoga znanja. Med drugim so mi

tibetanski zdravniki pokazali, da je zdravje človeka harmonija vseh teles v njem, ne samo fizičnega. Da je treba vedno poiskati vzrok bolezni, če želimo resnično ozdraveti. Preostalega pol leta sem potovala po drugih deželah. Učila sem se, kako je, če te vodi modrost Srca. Nastaja knjiga, v kateri bo vse to opisano z enim in edinim namenom, da navdahnem ljudi, da si tudi sami upajo stopiti na svojo pot, slediti modremu glasu v sebi ter tako resnično zaživeti sebe. Toliko kot je ljudi, toliko je poti.

Potrebovali ste nekaj let samote in tišine, preden ste začeli uresničevati svoje poslanstvo. Praznine se bojimo, a pravite, da se v njej skrivajo mir, povezanost s sabo, kreacija ...

Ko želimo ustvariti resnično nekaj novega, vsi potrebujemo mir in tišino. To je bil čas lastne hoje iz glave v Srce, hkrati pa ustvarjanje izobraževalnih programov, ki bodo drugim pomagali lažje prehoditi to pot. Praznina je prostor ustvarjalnosti. Bojimo se je, ker je naša klet prepolna strahov in bolečin, ki nam preprečujejo vstop v ta prostor.

Skozi sanje in pisanje dnevnika lahko pridemo v stik s podzavestjo

Pot iz glave v Srce je za vsakega popolnoma edinstvena, tako kot je edinstvena naša klet strahov.

Učila sem se, kako je če te vodi modrost Srca.

“Naravni red te samo postavlja na mesto, kjer si in kar si.

Manj se bomo upirali, hitreje in manj boleče bo šlo.

Če človek nima sebe, resnično nima ničesar v življenju.”

in pridobivamo uvide. Zakaj je to pomembno?

To sta samo dve izmed orodij, ki so vsem na voljo in se ju lahko naučimo uporabljati. Pomembno je, da človeku predam čim več orodij, da lahko samostojno hodi po notranji poti in si zaupa. Problem naše civilizacije je, da je Srce izključeno iz skorajda vseh sistemov izobraževanja, usposabljanja in delovanja, ker se ga ne da nadzorovati in manipulirati. Edina avtoriteta je modrost. Tu se skriva zlati ključ za drugačen svet.

Skozi raziskovalno in terapevtsko delo ste razvili lastno tehniko aktivacije Srca. Pravite, da gre za enake energije, s katerimi je delal Tesla.

Energije so vedno tu. Vprašanje je, do katerih dostopamo. Nikola Tesla je v enem izmed intervjujev povedal: » Zdravilo je v naših Srcih.« Ta njegov stavek je postal temeljno izhodišče mojega raziskovanja.

Kot rezultat tridesetletnega raziskovalnega, terapevtskega in svetovalnega dela z več kot tisoč

strankami je danes izdelan izjemno natančen model notranje poti, ki jo mora posameznik prehoditi, da opravi najkrajšo, a hkrati najdaljšo pot v življenju – iz glave v Srce. Ta model je novost v svetovnem merilu.

Na podlagi tega modela danes naredimo izjemno kompleksno, celovito in natančno sliko notranjega sveta posameznika – na fizični, mentalni in čustveni ravni. Izriše se pot, ki jo mora človek prehoditi, da pride ponovno v stik s sabo in si začne zaupati.

Šele ko so vsa tri področja v harmoniji, lahko začutimo resničen mir. Ta pot je za vsakega popolnoma edinstvena, tako kot je edinstvena naša klet strahov. V tej kleti se skrivajo resnični vzroki bolezni. Šele ko odkrijemo vzrok, lahko bolezen trajno odpravimo.

Tehnika je sestavljena iz dveh

delov ...

Najbrž mislite na srečanja in aktivacijo. Na začetku terapevtskega dela so bila to tri srečanja in potem aktivacija kot kraljevski pripomoček pospešitve hoje po poti in osrediščenja v Srcu. Skozi delo se je izkazalo, da posamezniki vseeno potrebujejo več srečanj. Nastal je zelo natančen model notranje poti in analiz, ki natančno pokažejo, kje je kdo. Danes so tako srečanja popolnoma prilagojena posamezniku. Se vedno je bistveno, da hodi po poti kar najbolj samostojno in neodvisno. Aktivacija je krona notranjega dela. Na vrsto pride, šele ko je človek resnično notranje pripravljen. Tisti, ki sem jim aktivacijo naredila že pred časom, danes prihajajo na srečanja, da pogledamo, kolikšen del poti so prehodili.

Zakaj najprej energijsko postavimo starše in sebe na prava mesta? Kaj se dogaja, če to ni urejeno?

Vzpostavljamo notranjega naravnega reda, ki se začne s prvim odnosom – oče in mati –, je temelj notranjega dela. To je naša primarna matrica. Če v odnosu do njih ne stojimo na mestu, ki nam ga je določilo Življenje, nam nič ne teče lahkotno –

“Nihče ni več za nič kriv. Niti oče, niti mati, niti svet. Sami postanemo odgovorni za svojo usodo.

“Odpuščati pa moramo vedno le sami sebi.”

ne odnosi, ne partnerstvo, ne vzgoja otrok. Ni zaupanja, spoštovanja in osnovne varnosti.

Pravite, da moramo starše sprejeti take, kakršni so. Toda kaj če so toksični in škodljivi za nas?

Če so starši toksični in škodljivi za nas, smo tudi mi takšni. Navzven lahko delujemo ravno obratno kot naši starši, a še vedno delujemo po vzorcu, ki je zapisan v naši matrici. Kdo od nas se še ni zalotil, da počne ravno tisto, kar je videl, slišal pri starših, čeprav se je zarekel, da tega ne bo nikoli počel. Nezavedno je vedno močnejše od zavednega, dokler ga ne ozavestimo. Šele takrat lahko resnično postavimo meje in se svobodno odločamo.

Sprejeti starše pomeni, da jih zagledamo takšne, kot so, brez sodbe. Da jih ne želimo več popravljati. Potem lahko sprejmemo tudi sebe. In tukaj se začne naša svoboda. Šele ko sprejemamo, lahko spremenimo.

Je zmotna misel, da smo s široko odprtim in sočutnim srcem naivni in nas v tekmovalnem in egoistično usmerjenem svetu hitreje kdo rani?

Problem današnje civilizacije je, da je srce razumljeno kot sentiment, ne pa, kot je bilo v vsej človeški zgodovini – sedež modrosti. V otroštvu zapiramo Srca, ker smo nemočni, ranljivi, življenjsko odvisni od volje drugih. Odrasti pomeni razumeti, da nihče nima takšne moči nad nami, če mu tega ne dovolimo. Samo s široko odprtim in sočutnim Srcem znamo postaviti jasne meje. Vemo, kaj je prav. Žal zelo malo ljudi pride do te stopnje zrelosti. Večina vse življenje živi strahove otroštva.

Kako rešujemo spore iz srca? Verjetno ne gre za to, da vse sprejmemo in potrpite? Kako srčno delujemo, a poskrbimo za svoje meje?

Srce rešuje spore z modrostjo. Skupina znanstvenikov je že leta 1991 v reviji Neurocardiology objavila izsledke raziskav, ki so odkrili, da ima srce svoje lastne možgane, ki neodvisno mislijo, čutijo in si zapomnijo. Več informacij gre iz srčnih možganov v glavo kot obratno. Srce vidi celotno sliko, glava samo delčke. Vodi jo strah in nezaupanje. Kaj se zgodi z družbo, ki ji dirigira glava, lahko sami vidimo danes. Vsak delček se obnaša kot rakava celica, ki vidi samo sebe, ne pa celote. Ne razume, da bo na koncu ubila tudi sebe. Srce usmerja vsako celico, da deluje v dobro celote.

Kako z odprtim srcem sprejemamo neprijetne dogodke, npr. vojne? Smo sočutni in trpimo? Ali ne obsojamo in razumemo obe strani?

Predvsem razumemo, da se vojne v zunanjem svetu ne morejo končati, dokler se ne bodo končale vojne v nas samih. Poglejmo, koliko voditeljev in državnikov poznamo danes, ki izžarevajo modrost in mir, pa dobimo odgovor, zakaj je svet takšen, kot je. Sprememba sveta se začne v nas. Ko začnemo spreminjati sebe, se spreminja tudi svet.

Pravite, da naša srca komunicirajo med sabo. Zakaj se nam je potem tako težko opravičiti, prevzeti odgovornost za napake, odpuščati?

Jezik Srca je jezik čustev in podob. Če si osrediščen v svojem Srcu, lahko prek podob zelo natančno prebereš kogarkoli. Si v svetu iskrenosti. Laž postane nesmiselna. Teško se opravičimo, ker nas je strah. Bojimo se, da bi nas ljudje zagledali takšne, kot smo, ranljive. Prevzeti odgovornost pomeni odrasti. Nihče ni več za nič kriv. Niti oče, niti mati, niti svet. Sami postanemo odgovorni za svojo usodo. Odpuščati pa moramo vedno le sami sebi. Ko odpustimo sebi, nosi težo dejanj, ki so nam bila povzročena, tisti, ki jih je storil.

Kako vemo, kaj je sporočilo srca in kaj uma?

Sporočila Srca prihajajo skozi telo, so celostna – fizična, mentalna in čustvena. Sporočila glave pa ostajajo samo na ravni mentala. Čutenje je ključ za razlikovanje.

Kaj se zgodi, ko stopimo v srce? Kako se nam spremeni življenje?

Vse je enako, a je hkrati vse drugače. Preneha nas biti strah.

Vse je enako, a je hkrati vse drugače. Preneha nas biti strah.

Živimo v prelomnem času, ko se elektromagnetno polje Zemlje spreminja, kar nas hitreje sili v preobrazbo. Odpada vse, kar ni avtentično. Kje smo v tem procesu?

Živimo čas očiščenja. Jaz to poimenujem Naravni red. Življenje ga vedno znova vzpostavlja, neodvisno od naše volje. Čas, v katerem se je vsak od nas prisiljen soočiti s seboj in s svojim neredom. Prisiljeni smo pogledati v svojo klet, kjer skrivamo travme, strahove in sram, zato je toliko nemira, depresij, bolezni, odvisnosti. Zasvojenost je posledica izgube bistva. Tisti, ki najde sebe, naravno nima nobene potrebe po zasvojenosti.

Čas očiščenja se je šele dobro pričel. Naravni red te samo postavlja na mesto, kjer si in kar si. Manj se bomo upirali, hitreje in manj boleče bo šlo. Če človek nima sebe, resnično nima ničesar v življenju.

Mateja Blažič Zemljč

Živimo čas očiščenja. Čas, v katerem se je vsak od nas prisiljen soočiti s seboj in s svojim neredom.

